

Hvalen og ørnen

og de to små piger

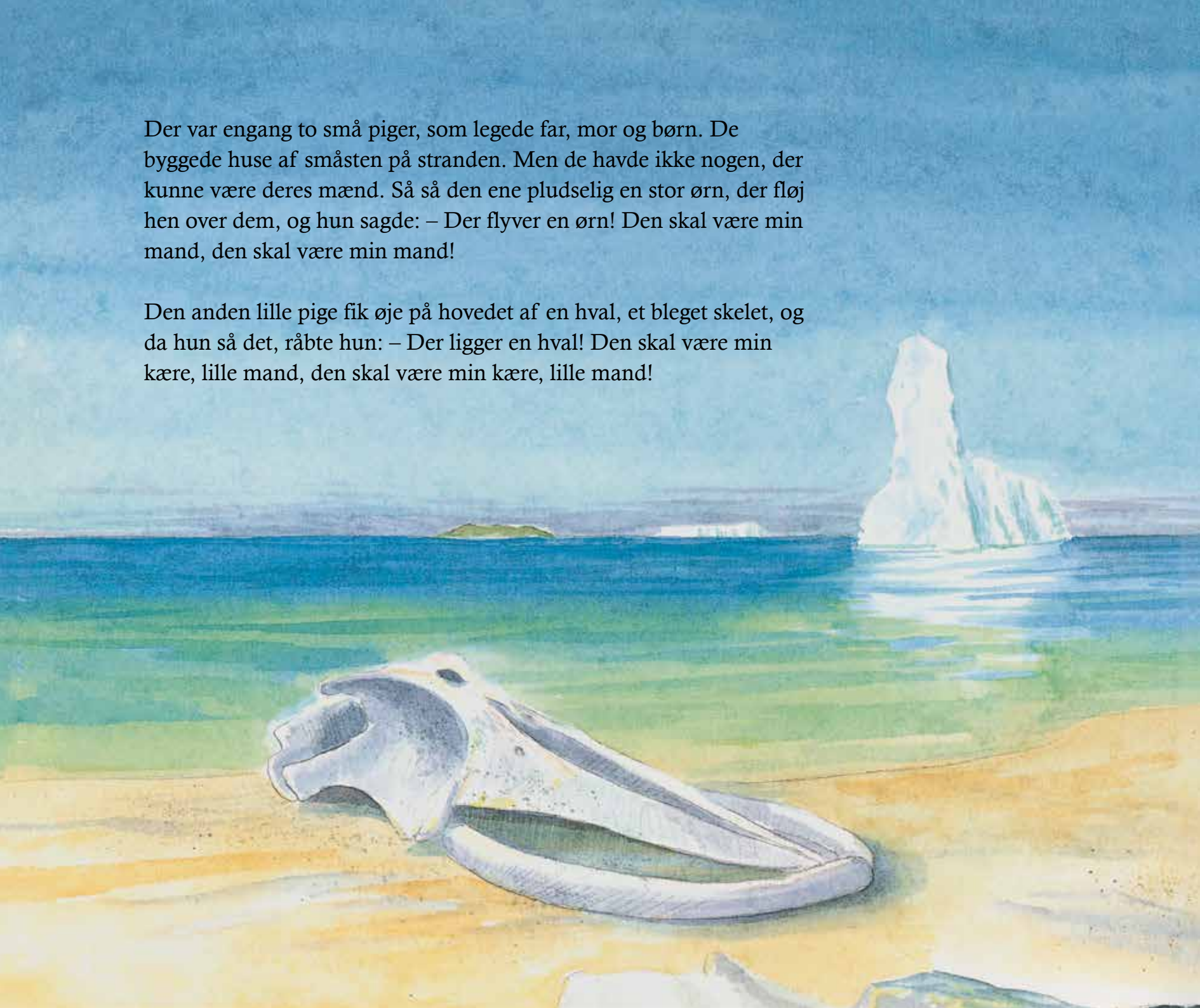
Genfortalt af Tupaarnaq Rosing Olsen • Illustreret af Miki Jacobsen

milik publishing

Der var engang to små piger, som legede far, mor og børn. De byggede huse af småsten på stranden. Men de havde ikke nogen, der kunne være deres mænd. Så så den ene pludselig en stor ørn, der fløj hen over dem, og hun sagde: – Der flyver en ørn! Den skal være min mand, den skal være min mand!

Den anden lille pige fik øje på hovedet af en hval, et bleget skelet, og da hun så det, råbte hun: – Der ligger en hval! Den skal være min kære, lille mand, den skal være min kære, lille mand!

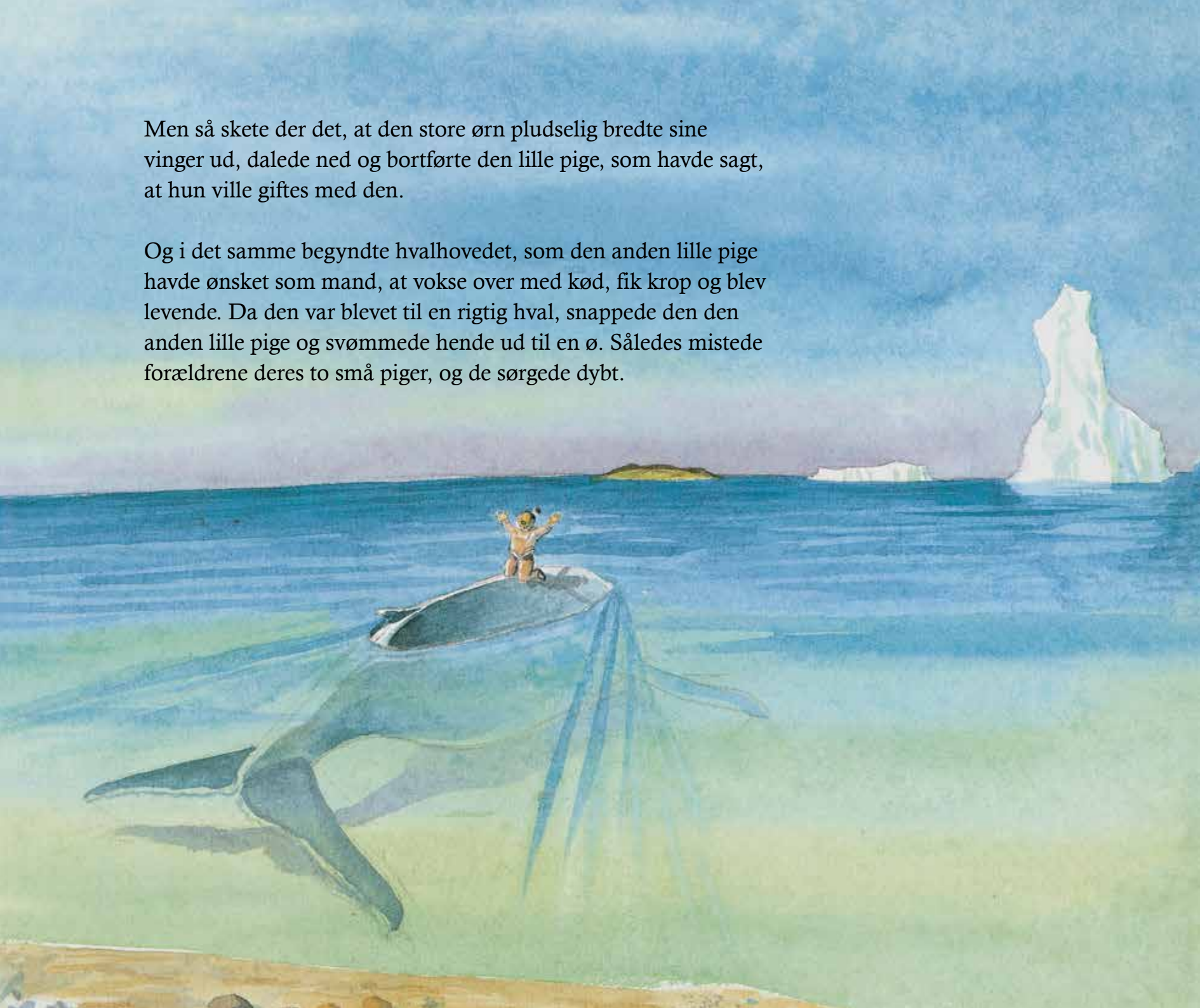

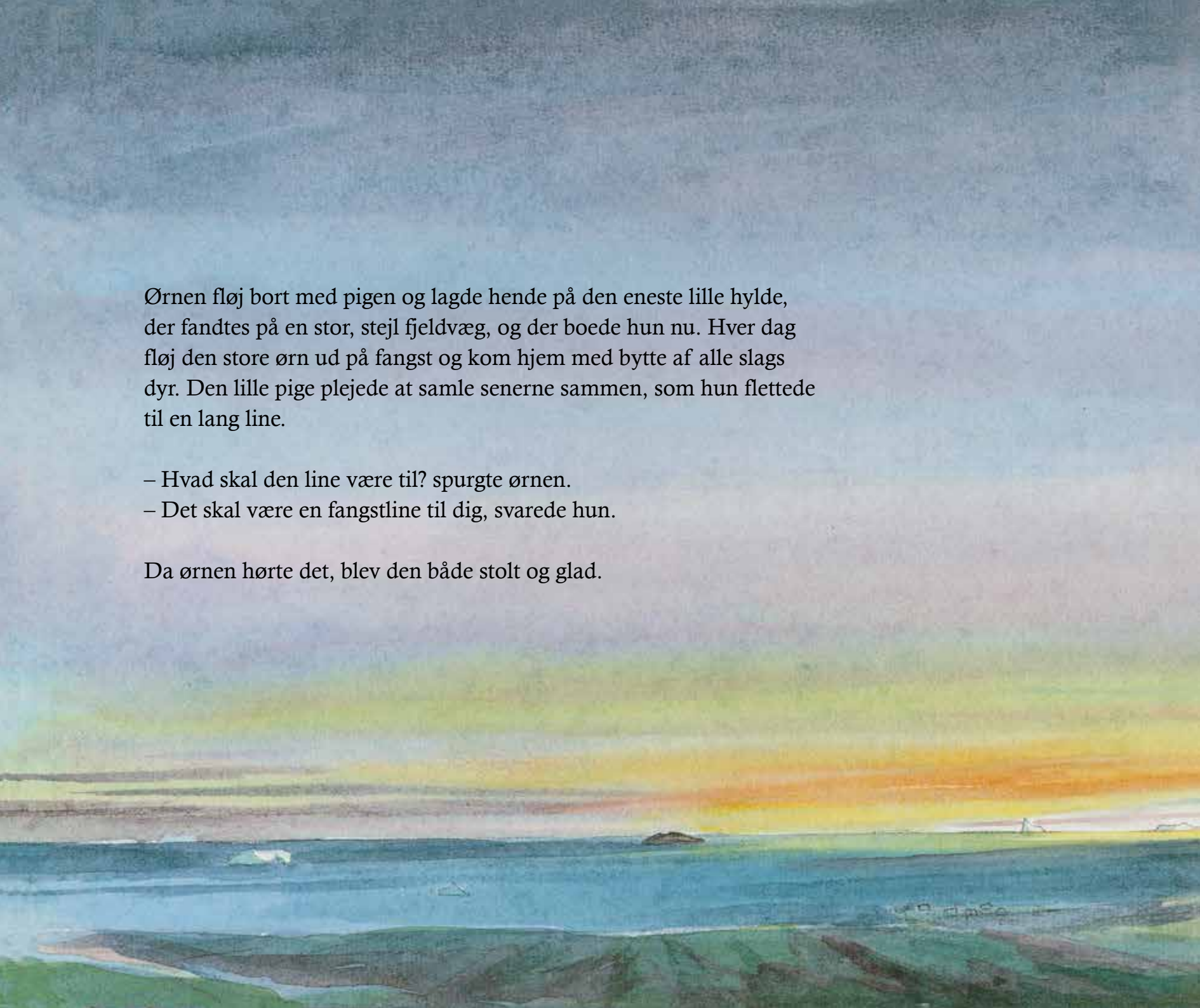

Men så skete der det, at den store ørn pludselig bredte sine vinger ud, dalede ned og bortførte den lille pige, som havde sagt, at hun ville giftes med den.

Og i det samme begyndte hvalhovedet, som den anden lille pige havde ønsket som mand, at vokse over med kød, fik krop og blev levende. Da den var blevet til en rigtig hval, snappede den den anden lille pige og svømmede hende ud til en ø. Således mistede forældrene deres to små piger, og de sørgede dybt.

Ørnen fløj bort med pigen og lagde hende på den eneste lille hylde, der fandtes på en stor, stejl fjeldvæg, og der boede hun nu. Hver dag fløj den store ørn ud på fangst og kom hjem med bytte af alle slags dyr. Den lille pige plejede at samle senerne sammen, som hun flettede til en lang line.

- Hvad skal den line være til? spurgte ørnen.
- Det skal være en fangstline til dig, svarede hun.

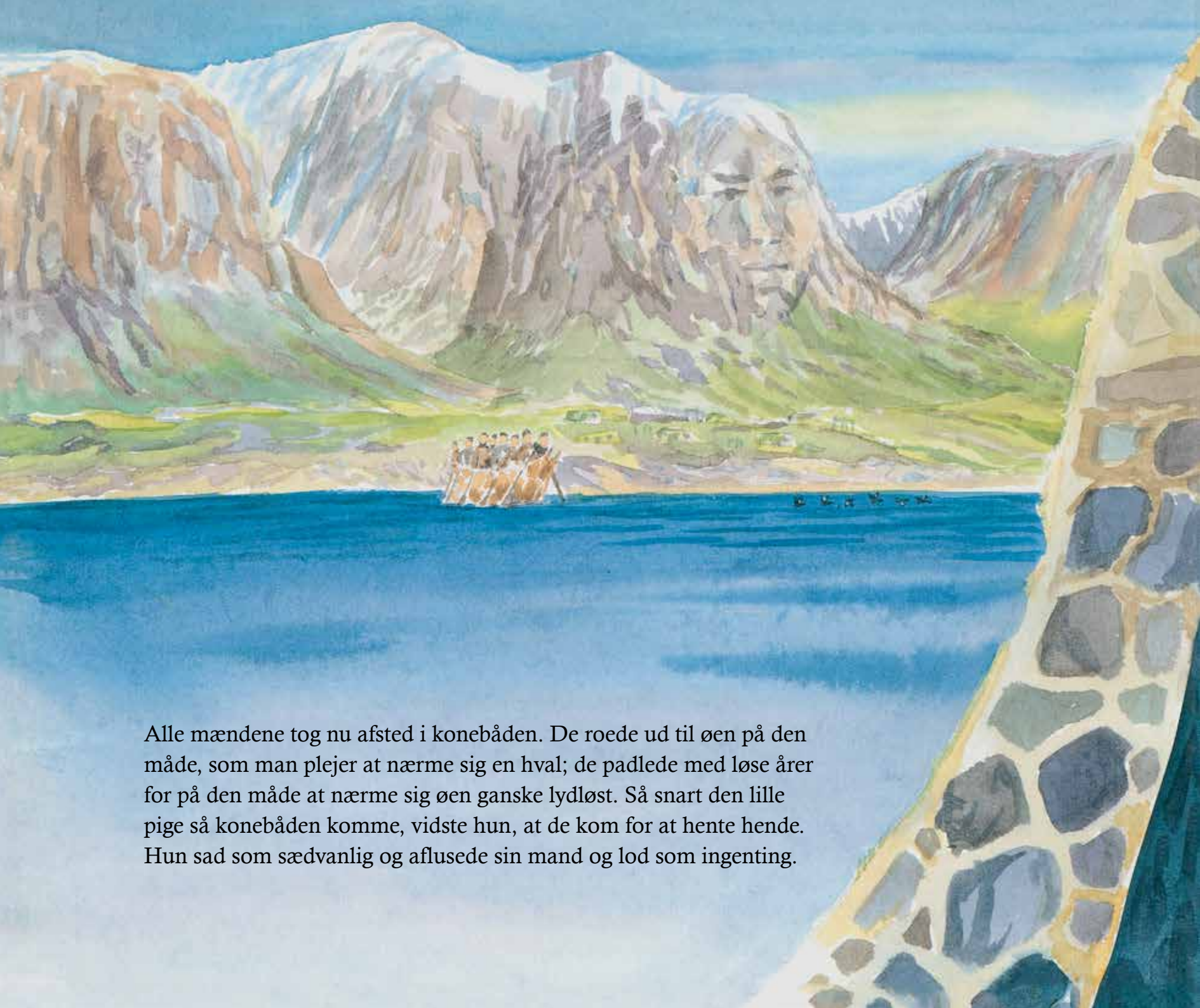
Da ørnen hørte det, blev den både stolt og glad.

På bopladsen besluttede man at forsøge at hente den lille pige, der var bortført af hvalen. Man gjorde derfor konebåden klar. Men det var ikke så let at overliste hvalen, for den lå som fastvokset til øen og vogtede over pigen. Hver dag måtte hun afluse hvalen, så hendes fingre til sidst var helt fulde af hvalhud.

Alle mændene tog nu afsted i konebåden. De roede ud til øen på den måde, som man plejer at nærme sig en hval; de padlede med løse årer for på den måde at nærme sig øen ganske lydløst. Så snart den lille pige så konebåden komme, vidste hun, at de kom for at hente hende. Hun sad som sædvanlig og aflusede sin mand og lod som ingenting.

